

vení ztráty čestných práv občanských po rozumu Šu 32 zákona na ochranu republiky, máje za to, že obžalovaný nejednal z pohnutek nízkých a nečestných, nýbrž v částečném rozjaření. Rozjaření toto, k němuž sice nalézací soud právem přihlížel jako k okolnosti polehčující, nelze však pokládati za pohnutku činu, neboť pohnutka ta tkvěla zřejmě v povaze a smýšlení obžalovaného; kdo, jako on, veřejně vychvaluje neb oslavuje pachatele vraždy pro tento zločin, projevuje tím zajisté smýšlení nízké a nečestné, a takovými jsou také pohnutky, z nichž toto své smýšlení okázale projevuje. Jsou tu tedy podmínky druhé věty prvního odstavce Šu 32 zákona na ochranu republiky pro výrok, že obžalovaný pozbývá čestných práv občanských, pročez bylo odvolání státního zastupitelství v tomto směru vyhověno a usneseno, jak shora uvedeno.

Čís. 1498.

Rozlišujícím znakem mezi zločinem dle Šu 185 tr. zák. a Šu 214 tr. zák. jest rozdílný úmysl pachatelův, čelící v onom případě k zajištění a prohloubení výsledku krádeže (zpronevěry), v tomto pak k ohrožení zájmu státu na stíhání a potrestání zločince.

(Rozh. ze dne 14. února 1924, Kr II 272/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 23. března 1923, jímž byla obžalovaná Barbora M-ová osvobozena dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. od obžaloby pro zločin podílnictví na krádeži dle §§ 185 a 186 a) b) tr. zák.

D ů v o d y:

Nalézací soud zjistil, že obžalovaná nalezla v zahradce před svým domem balík, který dala do komory, že v balíku byly věci, její dcerou ukradené, že při domovní prohlídce na dotaz pátrajícího četníka, zda její dcera nebyla doma a zda nemá obžalovaná v domě nějaké věci, které její dcera večer před tím odcizila, odpověděla, že její dcera vůbec doma nebyla a že ničeho nepřinesla, ačkoliv věděla o původu balíku, a že konečně, když pak četnický strážmistr blížil se ke komoře, přinesla z komory ukradené věci. Nalézací soud v jednání obžalované neshledal skutkové podstaty zločinu podílnictví na krádeži, jelikož měl za to, že jednání obžalované nasměřovalo k tomu, by znemožnila tím vlastníku, by ukradenou věc dostal zpět, nýbrž že věci schovala před pátrající vrchností proto, by její dcera, která krádež spáchala, nebyla vyzrazena, neboť obžalovaná již při prvním výslechu udala, že schovala balík proto, by jej ráno vydala tomu, kdo se o něj bude hlásiti. Nalézací soud vzhledem k tomu spatřuje v jednání obžalované skutkovou podstatu zločinu nadřizování dle Šu 214 tr. zák., jelikož obžalovaná pátrající vrchnosti tajila půtahy, které by k objevení pachatele vésti mohly, považoval

však obžalovanou jako matku za beztrestnou ve smyslu Šu 216 tr. zák. Zmateční stížnost veřejného obžalobce, napadajíc tento výrok zmatkem dle Šu 281 čís. 10 tr. ř., domáhá se podřadění jednání obžalované pod skutkovou podstatu zločinu podílnictví na krádeži dle Šu 185 tr. zák., uvádějíc, že skutková podstata tohoto zločinu jest oproti skutkové povaze zločinu dle Šu 214 tr. zák. speciální, podléhající též speciálním normám a deroguje tedy normě Šu 214 tr. zák. a poukazuje na to, že § 6 tr. zák. ve svém programatickém prohlášení neodvolává se snad na dvacátou šestou hlavu prvního dílu, nýbrž praví, že normy, stanovící trestnost toho, kdo pachateli napomáhá po spáchaném činu, jsou obsaženy »in der Folge dieses Gesetzes« a že tedy Šu 214 tr. zák. lze použítí jen pokud se týče nadržování pachatelům oněch trestných činů, ohledně nichž úkony Šu 6 tr. zák. netvoří samostatné skutkové podstaty, jako zločiny podílnictví na krádeži, zpronevěře a loupeži. Náзору zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Rozdíl mezi skutkovými podstatami §§ 185 a 214 tr. zák. pro tento případ dlužno hledati v subjektivní stránce činu, totiž v tom, oč se v pravdě jednalo tomu, kdo věc kradenou vůči pátrající vrchnosti zapíral, zda zamýšlel krýti a chrániti pachatele před trestající spravedlností, či zda šlo mu o věc kradenou. Jednání pachatelovo v onom případě vyčerpává skutkovou podstatu zločinu nadržování dle Šu 214 tr. zák., v tomto případě zločinu podílnictví na krádeži dle Šu 185 tr. zák. Názor zmateční stížnosti nelze odůvodniti ustanovením Šu 6 tr. zák. Tato stať trestního zákona, nejsouc v pravdě dispoitivní normou, zdůrazňuje jen zvláštní význam pojmu spoluviny a účastenství ve smyslu Šu 5 tr. zák. poukazem na trestnost toho, kdo pachateli napomáhá po spáchaném činu, neobsahuje však dokladů pro názor, že ustanovení Šu 214 tr. zák. dlužno pokládati za lex generalis. Proti názoru stížnosti mluví též ustanovení Šu 215 tr. zák. původního doslovu, jenž uvádí jmenovitě případy, na něž se § 214 tr. zák. vzhledem k zvláštním ustanovením trestního zákona nevztahuje. Nejpádněji však vyvrací stanovisko zmateční stížnosti úvaha, že, kdežto § 185 tr. zák. přiřazen jest k zločinu krádeže, typickému to deliktu majetkovému, a předpokládá tudíž po stránce subjektivní, by účelem pachatelovým bylo, by výsledek krádeže zajistil a prohloubil, zařazen jest zločin dle Šu 214 tr. zák. do hlavy dvacáté šesté »o nadržování zločincům«, stavě takto do popředí zájem státu na stíhání a potrestání zločinců. Čelil-li proto úmysl pachatelův nikoli k ohrožení majetkových práv poškozeného, nýbrž k ohrožení posléze uvedeného zájmu státu, sluší delikt podřaditi tomuto poslednějšimu předpisu, byť i prostředek, jehož bylo použito, co do zevní formy vyhovoval i tomu, co, čelil-li to k ohrožení majetku, spadalo by ovšem pod předpis Šu 185—186 tr. zák. Právem proto soud, zjistiv po stránce subjektivní náležitosti skutkové podstaty zločinu dle Šu 214 tr. zák. pokládal čin obžalované ve smyslu Šu 216 tr. zák. za beztrestný.

Čís. 1499.

Zaměstnavatel, jenž, ač srazil zaměstnancům příspěvky pro nemocenskou pokladnu, jich pokladně nezaplatil nebo dělníků vůbec ne-